

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ КАК БЕШЕ СЪЗДАДЕН РОБИНЗОН

Превод от руски: Лиляна Минкова, Миряна Башева, 1979

chitanka.info

В редакцията на илюстрирания двадесетдневник „Приключенско дело“ се чувствуваше недостиг на художествени творби, способни да увлекат младия читател.

Разполагаха наистина с някакви произведения, но незадоволителни, понеже бяха все едни лигаво-сериозни. И да си кажем правичката — те не пленяваха душата на младия читател, а я помрачаваха. А на редактора му се искаше именно да плени.

Най-сетне решиха да поръчат роман за подлистник.

Бързоходецът на редакцията хукна да занесе покана на писателя Молдаванцев и още на другия ден Молдаванцев седеше в кабинета на директора на канаето стил „търговска кантора“.

— Нали разбирате — внушаваше му редакторът, — трябва да бъде занимателно, свежо, пълно с интересни приключения. С една дума — съветски Робинзон Крузо. Читателят просто да не може да се откъсне.

— Робинзон — може! — каза кратко писателят.

— Но не просто Робинзон, а съветски Робинзон.

— Ами че какъв друг! Няма да е румънски я!

Писателят не беше приказлив. Веднага си проличаваше, че е човек на делото.

И наистина в уречения срок романът беше готов. Молдаванцев не се беше отклонил много от великия образец. Щом искате Робинзон — ето ви Робинзон.

Съветски юноша преживява корабокрушение. Вълните го изхвърлят на необитаем остров. Той е сам, беззащитен пред лицето на могъщата природа. Отвсякъде го дебнат опасности: зверове, лиани, приближаващият дъждовен период. Но преливащият от енергия съветски Робинзон преодолява всички препятствия, на пръв поглед непреодолими. След три години го намира съветска експедиция, намира го в разцвета на силите му. Той е покорил природата, построил си е къщичка, заобиколена от зелен пръстен зеленчукови градини, развъдил е питомни зайци, ушил си е от маймунски опашки риза-толстовка и е научил папагала си да го буди сутрин с думите: „Внимание! Отметнете одеялото, отметнете одеялото! Започваме утринната гимнастика!“

— Чудесно — каза редакторът, — а пък това за зайците е просто великолепно. Толкова е актуално! Само че, как да ви кажа, не ми е

съвсем ясна основната мисъл на творбата.

— Борбата на човека с природата — обясни с обичайната си краткост Молдаванцев.

— Да, но няма нищо съветско.

— Ами папагала? В моята книга той замества радиото. Нещо като опитен радист.

— За папагала — ясно. За пръстена от зеленчукови градини — също. Но липсва съветската общественост. Къде е, да речем, профкомитетът? Ръководната роля на профсъюзите?

Молдаванцев изведнъж се развълнува. Щом усети, че могат и да не приемат романа, мълчаливостта му в миг изчезна. Той стана красноречив:

— Че отде да го взема този профкомитет? Нали островът е необитаем?

— Да, вярно, необитаем е. Но профкомитет трябва да има. Аз не съм художник на словото, но на ваше място бих го включил. Като съветски елемент.

— Но нали целият сюжет е изграден върху това, че островът е необита...

В този миг Молдаванцев погледна случайно редактора в очите и се запъна. Очите бяха толкова пролетни и в тях се четеше такава мартенска пустота и синева, че той се реши на компромис.

— Всъщност вие сте прав — каза той, вдигайки пръст. — Да, разбира се. Как не съобразих веднага! От корабокрушението се спасяват двама души: нашият Робинзон и председателят на профкомитета.

— И двама щатни профсъюзни дейци — каза хладно редакторът.

— Олеле! — изписука Молдаванцев.

— Никакво „олеле“! Двама щатни, е, и една активистка, която да събира членски внос.

— Но защо ни е активистка? От кого ще събира членски внос?

— Ами от Робинзон.

— Членския внос на Робинзон може да го събира председателят. Нищо няма да му стане.

— Ето тук ви е грешката, другарю Молдаванцев. Това е абсолютно недопустимо. Председателят на профкомитета не бива да се

пилее по дреболии и да тича да събира членския внос. Ние се борим с това. Той трябва да се занимава със сериозна ръководна работа.

— Тогава може и една активистка — примири се Молдаванцев. — Всъщност няма да е лошо. Тя ще се омъжи за председателя или за Робинзон. Все ще е по-приятно за четене.

— Няма смисъл. Не се принизявайте до равнището на булевардната литература, на нездравата еротика. Нека си събира членския внос и да го заключва в огнеупорна каса.

Молдаванцев се размърда нервно на канапето.

— Извинете, но на необитаем остров не може да има огнеупорна каса.

Редакторът се позамисли.

— Момент, момент — каза той, — в първата глава имате чудесен епизод. Заедно с Робинзон и членовете на профкомитета вълните изхвърлят на брега и различни вещи...

— Брадва, карабина, компас, бъчва ром и шише лекарство против скорбут — изброи тържествено писателят.

— Задраскайте рома — каза бързо редакторът. — И после какво е това шише с лекарство против скорбут? Кому е притрябвало? По-добре шише мастило! И на всяка цена огнеупорна каса.

— Какво сте се хванали за тая каса! Членският внос може да се пази и в хралупата на някой баобаб. Кой ще го задигне оттам?

— Как кой? Ами Робинзон? Ами председателят на профкомитета? Ами двамата щатни? Ами комисията за народен контрол?

— Но нима и тя се е спасила? — попита плахо Молдаванцев.

— Спасила се е.

Настъпи мълчание.

— Да не би вълните да са изхвърлили и заседателна маса?! — попита ехидно авторът.

— Не-пре-мен-но! Нали трябва да създадем на хората условия за работа. Е, да речем, гарафа с вода, звънче, покривка. Нека вълните изхвърлят каква да е покривка. Може червена, може и зелена. Аз не ограничавам художественото творчество. Но едно трябва да направите незабавно, мили мой — да покажете масите. Широките слоеве на трудещите се.

— Вълните не могат да изхвърлят маси — заинати се Молдаванцев. — Това е в разрез със сюжета. Помислете си само! Вълните изхвърлят изведнъж на брега десетки хиляди хора! Та това е просто смешно!

— Впрочем — прекъсна го редакторът, — известно количество здрав, бодър, жизнерадостен смях никога не е излишен.

— Не, това вълните не могат да направят!

— Но защо вълните? — учуди се изведнъж редакторът.

— А как иначе ще се озоват тези маси на острова? Нали островът е необитаем?

— Кой ви каза, че е необитаем? Я не ме обърквайте. Всичко е ясно. Има някакъв остров или по-добре даже полуостров. Така ще е по-спокойно. И там стават редица занимателни, свежи, интересни приключения. Разгръща се профсъюзна дейност, понякога се разгръща недостатъчно. Активистката разкрива редица нередности, да речем, при събирането на членския внос. Помагат й широките слоеве. И разкажият се председател. Накрая може да се даде и общо събрание. Ще бъде много ефектно именно в художествено отношение. Е, това е.

— Ами Робинзон? — изпелтечи Молдаванцев.

— А, да. Добре, че ми напомнихте. Робинзон ме смущава. Изхвърлете го. Нелепа, с нищо неоправдана фигура на хленчещ човек.

— Сега всичко е ясно — изрече, с гробовен глас Молдаванцев, — до утре всичко ще бъде готово.

— Е, всичко, хубаво. Творете. А, да, почакайте, в началото на вашия роман става корабокрушение. Вижте какво — махнете това корабокрушение. По-добре без корабокрушение. Ще стане по-увлекателно, нали? Е, чудесно. Всичко добро!

Останал сам, редакторът радостно се засмя.

— Най-сетне — каза си той — ще получа наистина приключенско, и то напълно художествено произведение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.